

Manalita

ERA VISURILOR

Perhineac Andrei

Cuprins

Prefață / 7

CAPITOLUL 1

M-am născut / 1

CAPITOLUL 2

Sprămele bunicii / 5

CAPITOLUL 3

*Întâmplări amuzante din
perspectiva bunicii* / 19

CAPITOLUL 4

Divorț și după / 23

CAPITOLUL 5

*Întâmplări amuzante din
perspectiva mea* / 27

CAPITOLUL 6

Școala generală / 33

CAPITOLUL 7

O viață nouă / 39

CAPITOLUL 8

Alteionul capitol / 43

CAPITOLUL 9

Încă un pic lângă tata / 51

CAPITOLUL 10

Ce a adus tata bun în viața mea / 59

CAPITOLUL 11

O viață nouă și ciudată / 63

CAPITOLUL 12

Îndrăgostit / 65

CAPITOLUL 13

Sedința / 67

CAPITOLUL 14

Schimbarea / 71

CAPITOLUL 15

Nu mai experimentez niciodată așa ceva / 79

CAPITOLUL 16

Relația / 81

CAPITOLUL 17

Înapoi în Falticeni / 83

CAPITOLUL 18

În Iași / 87

CAPITOLUL 19

Eu și dragostea / 101

CAPITOLUL 20

Eu și biserica / 109

CAPITOLUL 21

Eu și viața / 111

CAPITOLUL 22

Eu în raport cu lumea / 113

Bonus / 17

CAPITOLUL 1

M-am născut

Părinții mei s-au cunoscut în București. Tata pe atunci juca fotbal pentru o echipă din ligile inferioare. L-am întrebat odată pentru cine, și mi-a răspuns: „Dinamo”. Pentru că tata era unul dintre cei mai mari mincinoși pe care îi cunoscusem până atunci, bineînțeles că nu am crezut ce îmi spune și l-am lăsat în pace. Bunică-mea a spus că pentru o echipă numită „Calancea”, din Dorohoi. Nu am făcut niciodată cercetări despre asta. Are niște poze cu echipa, în alb-negru, pe oglinda din casa bunicii. Este suficient.

Mama lucra pentru o fabrică de confecții din București, ea fiind originară din Râșca. Un sat aproape de Fălticeni, care e un orașel aproape de Suceava. S-au întâlnit în discotecă, și cum iubirea a fost mare (sau ea arăta foarte bine pe atunci, ceea ce este mai plauzibil, și tata a fost mereu un afemeiat), au decis că ar trebui să formeze un cuplu. La scurt timp, ca în orice relație, au început șantajele emoționale, sau, după cum mi-a explicat tata, l-a pus să aleagă între ea și fotbal (el fiind mai mereu plecat în cantonamente). Bineînțeles că atunci când fluturii dau petrecere și se îmbată prin stomac, iei decizii iraționale: a renunțat la fotbal. Între timp au făcut și nunta.

Eu am crezut toată viața că s-au căsătorit când ea era deja gravidă și nu au avut de ales. Așa era atunci tradiția. Dar m-am înșelat. Bunică-mea mi-a povestit că formația plătită să cânte a plecat spre dimineață pentru a ajunge la o altă nuntă. Muzica s-a pus de pe un casetofon, dar oamenii tot au dat bani. Doar asta contează. Bucătărese, foarte experimentate, au fost niște vecine din sat. În curând, pe când ea avea aproape 20 și el aproape 19 ani, într-un oraș din nordul Moldovei, numit Dorohoi, m-am născut eu, într-o duminică dimineața în jurul orei 6. Bine că măcar atunci am fost matinal. Acum nu mă trezesc la 6 nici dacă cineva mi-ar face *Ice bucket challenge*. Între timp tata intrase în armată.

Bunica, pe care o iubesc nespus de mult, nu prea a fost fericită la început. Ea și-a dorit dintotdeauna o fată, dar a avut 2 băieți. Primul, care a devenit nașul meu ulterior, a fost tată la început pentru 2 băieți, apoi pentru 2 fete. Parcă pentru ea nu a fost de ajuns. Ei locuiau la oraș, la doar 17 km, dar ea nu se putea implica direct în creșterea copiilor. Gândiți-vă că prin anii '80 nu prea erau mijloace de transport ca acum. De aceea, spera că băiatul cel mic (tata) va avea o fetiță, pe care să o crească ea. Surpriză! Eu numai fetiță nu eram.

Deși la cât de isteric din nimic sunt uneori, cred că nu sunt departe de a fi o fetiță îmbrăcată băiețește. Dar a acceptat situația și a învățat-o pe mama cam tot ce ar trebui să știe o mamă. Ba chiar a avut ea mai multă grijă de mine decât mama. Numai să-i auziți poveștile despre cum trăgeam eu din biberon, și cum nu m-am oprit decât foarte târziu, aproape de vârsta de 3 ani. Deși mi-a povestit și cum mama mi-a dat, pe la 1 an, și cartofi cruzi să rod. Copiii mici bagă orice în gură, nu judecați.

Cam aici se termină prima etapă. Urmează o perioadă mai tristă, din care voi ieși învingător ca un supererou, probabil fără voia mea.

CAPITOLUL 2

Spaima bunicii

Se numește astfel pentru că eu eram prea mic să îmi amintesc asemenea detalii. Pentru a ști care e povestea, și din încercarea de a afla datele exacte, am înregistrat-o de multiple ori pe bunica, ca să fiu sigur că nu se schimbă foarte mult detaliile. (În primul rând, bunica, în momentul în care scriu eu acestea, are 84 de ani. O mai lasă memoria. Și uneori mai și dezvoltă din propria imaginație, pentru că mintea umană mai mereu vrea să găsească veriga lipsă, să umple niște goluri).

Prima dată când mama s-a gândit că nu prea ar avea nevoie de un copil a fost pe când aveam 1 an și 2 luni. Într-o zi frumoasă de vară, în care bunica și tata erau la câmp, mama s-a gândit că ar fi fain să mă învețe cum să enervez un câine de câteva ori mai mare ca mine. Știu asta pentru că mi-l amintesc. Nu. Nu de atunci. E logic.

Pe când aveam 5-6 ani, m-a mai mușcat de câteva ori de mână pe când îl mângâiam. L-am iertat. Era bătrân, săracul. Bunica zicea că l-a adus tata când a venit din armată. Eu la vârsta aia nici nu cred că știam să merg. Dar din spusele bunicii, mama a „declarat” că m-a pus la o distanță sigură de

câine cu un strujan în mână. Doar că minunatul câine a fost mai isteț decât ea. M-a tras cu totul. Partea „tristă” a fost că, probabil, câinele și-a dat seama că nu are cu cine se bate, și m-a lăsat.

Martori de încredere îmi sunt și acum, după mai bine de 25 de ani, urmele de lângă ureche și sprânceană. Mereu se găsește cineva care să mă întrebe dacă mi-am făcut sprânceana cu lama. Dacă ar fi mai atenți, ar vedea că de fapt este o cicatrice. Când au ajuns de la câmp, au fost foarte speriați, aproape de șoc. Mama era calmă. Îi aștepta cu mâncare caldă. Tata nu a fost așa calm. I-a tras două palme gospodărești, după cum spune bunica, m-a pus în fașe și au căutat o mașină să mă ducă la spital.

Nu a mai trecut mult timp și în iarnă, când bunica încălzea apă, în oale de 20 de litri, pentru a o combina cu apă rece și a fi servită către cal, vacă și porci, mama, care mă legăna pe picioare, s-a făcut că mă scapă, așa, accidental, în oala cu apă fiartă. Bunicul, fără a sta pe gânduri, a băgat mâinile în apa clocotită, m-a scos și m-a șters cu cârpe uscate. Bunica spune că de durere mi-am făcut nevoile pe el.

Pe atunci erau în sat doar 2 telefoane fixe, și mai ales iarna nu prea găseai mașini la ocazie, și nici vecini cu mașini. Nici acum nu prea găsești ocazii în zonă, dar mai ales atunci? Am ajuns într-un final la spitalul de la Botoșani, la secția de arși, unde am stat internat între 2 și 3 săptămâni, după spusele bunicii. Medicii au spus că am avut noroc, în primul rând, că nu au fost afectate organele genitale, și în al doilea rând, pentru că datorită vitezei de reacție a bunicului, nu am rămas mutilat. Mama a fost iertată și de această dată.

Prin martie, părinții mei au decis să mă ducă la bunica de pe mamă în vizită. Trebuiau schimbate aproximativ 4

mijloace de transport. Mama vorbea în bucătărie cu maică-sa, în timp ce tata, obosit, dormea. Eu, ca un copil ce eram, mă târam în patru labe prin casă, până am descoperit pe prag granulele colorate pentru șoareci. Am mâncat bine, nu doar de poftă. La scurt timp, tata, care doarme pe un pat lângă sobă, a auzit zgomote ciudate. Prima oară nu și-a dat seama de unde vin. Apoi s-a uitat mai atent la mine. „Zâmbeam”, dar cu spume la gură. Un vecin întâmplător avea Aro. Nu, nu vreun produs de la Metro, ci mașina. Aia *off-road* românească. E aproape o legendă. Sau, mai bine zis, a fost. A mai rămas doar o poveste tristă.

Am ajuns la spital la Suceava exact la timp. Cică mama nici nu a venit să mă vadă la spital, că doar pe mine mă văzuse recent, pe maică-sa, nu. Doctorul i-a zis tatei că în maximum 2 ore ar fi trebuit să le ofer tuturor colivă dacă nu îmi făceau spălături și alte procedee. La cât îmi place mie coliva, mă bucur că am apucat să cresc, să gust și eu acest desert tradițional românesc delicios. Și sarmalele. Deja amintirile mă scufundă în mirosul îmbietor de sarmale...

După câteva zile am fost externat. Bunica era foarte îngrijorată. Ei ar fi trebuit să stea 2 zile, nu mai multe. Cum ziceam, pe vremea aia erau telefoane fixe d-alea cu rotiță și noi n-aveam, eram prea săraci. Și mai erau telegramele. Cică erau mesaje urgente care ajungeau în aceeași zi, dar plăteau la cuvânt și nu erau chiar ieftine. Repet, noi eram săraci.

Ajunși înapoi acasă, în lipsa mamei, bunica mi-a povestit că tata a început să plângă că nu știe ce e greșit cu mama și nu știe dacă să continue. De această dată, nu știu dacă a fost intenție sau doar neglijență. Bunica a făcut propunerea de a mă crește ea.

Pe la începutul lunii iunie, după o ceartă serioasă cu bunica în privința mea, mama m-a luat și i-a spus bunicii că „are ea grijă”. M-a luat în brațe și a ieșit din curte. Bunica a început să fugă după ea. Altfel fugе unul tânăr totuși.

La aproximativ 50 de metri de casa de la țară este o fântână, aproape de colțul intersecției. Acesta era mărețul ei plan, să mă arunce în ea. Doar că nu calculase faptul că în acea zi era un om care aștepta la ocazie. Și-a dat seama din strigătele bunicii și a alergat spre ea, a dat-o jos pe mama cu câțiva metri înainte să ajungă la fântână și m-a pus bunicii în brațe. Tata, când a ajuns acasă, a mai mângâiat-o cu câteva palme.

Pe când aveam 2 ani și o lună, pe 22 iunie, toți, mai puțin mama, care trebuia să facă mâncare, erau la câmp. Când au venit, i-a întâmpinat o vecină (cameră de supraveghere în mediul rural), care i-a informat că s-a întâmplat ceva ciudat. Mama cu Florin (cel mai bun prieten al tatălui meu) au cărat saci toată ziua. Ajunși în casă, au observat că foarte multe lucruri lipseau. Și nu doar lucrurile ei, bineînțeles. A fost și tristețe, și bucurie.

Acum, gândind retrospectiv, mă întreb: oare ce a fost în capul ei? Ea le-a zis celor din jur că un copil o împiedica să își trăiască tinerețea. Dar dacă își ducea planul la îndeplinire, oare nu făcea închisoare? Oare asta nu ar fi împiedicat-o să își trăiască tinerețea? Mă gândesc că poate a fost și ceea ce se numește depresie postnatală, dar doi ani?

CAPITOLUL 3

Întâmplări amuzante din perspectiva bunicii

Această întâmplare este din perioada când mama era încă în casa bunicii. Desemnată cu întreținerea casei și datorită calităților (discutabile) de *masterchef*, stătea acasă în timp ce toți ceilalți munceau. Seara când au venit de la muncă, miroasea a plăcinte. Dar plăcintele, nicăieri. Ea a spus că o vecină mi-a adus mie și le-am mâncat. Au mâncat ciorba și, obosiți, s-au culcat.

După ce s-a dus și tata la culcare în cealaltă cameră (săraci, săraci, dar aveam 2 camere și grajd separat), mama a scos din lada patului plăcinte și i-a dat lui tata. Tata, gândindu-se și la mama lui, adică bunica, a luat două, chiar dacă mama nu era de acord. Doar că bunica bănuia deja și plângea când a intrat tata în cameră să i le aducă. I-a zis că nu îi este foame și că nu îi trebuie nimic, vrea doar să doarmă.

Nu este o întâmplare amuzantă în adevăratul sens al cuvântului, dar e amuzant și ironic cum cineva pe care îl primești în propria ta casă și căruia îi oferi tot ce ai te trage în piept. Asta se mai numește și realitate, și pe parcursul vieții, fiecare om o trăiește măcar de câteva ori.

Aveam doi ani și o lună. Mama tocmai plecase. Bunica și tata trebuiau să se ocupe de agricultură. Bunica mă lasa înfășat bine la umbră, sub căruță; pentru a nu fugi și a ajunge la cal, îmi înfigea fașa cu un pripon în pământ. Asta a fost o chestie provizorie, până am mai crescut și am învățat că acel animal simpatic numit cal, mușcă. Bine, pe mine nu m-a mușcat. Doar pe restul familiei. Și pe bunica o dată a reușit să o arunce la pământ doar prinzând-o de basma. Știu că sună SF, dar caii sunt mai puternici decât par. Pe mine doar m-a alergat de câteva ori. Noroc de lanț.

Când am crescut mai mare, bunica mă lua cu ea la câmp, dar atunci știam să stau pe lângă ea. Într-o zi oarecare de toamnă, bunica s-a dus să aducă apă de la o fântână aflată la vreo 500 de metri de locul unde aveam noi pământul. Pe o rază de câțiva km erau doar două fântâni, deci nu era departe. Eu am stat să „păzesc” căruța. Teoretic. Pentru că practic, am luat secera să o ajut.

Am tăiat mult porumb. Dar nu din al nostru. Într-un final am pierdut secera. Când bunica a venit cu apa, stăteam cumișel. A fost supărată, nu atât că am tăiat de la vecini, pentru că e foarte simplu să dai vina pe altcineva, ci mai mult pentru că am pierdut instrumentul muncii. Mi-a povestit că a căutat mai mult de o oră, și eu tot spuneam că e „aici”. Unde „aici” nu a putut să deducă însă. A trebuit să piardă o zi de muncă, ceea ce pentru un țăran e destul de frustrant. Cum pentru un orașean e destul de frustrant când plouă și este ziua lui liberă și ar fi fost numai bine pentru o plimbare.

Înainte de duminica mare, familia - bunica, bunicul, nașa mea și mama ei - erau la prășit. Cât ei luau masa, și bineînțeles nu erau atenți la mine, am luat sapa să-i ajut.